

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

ДРУГА СЕКЦІЯ

СПРАВА «БЕЗУГЛИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 19603/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 грудня 2005 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Безуглий проти України»

Європейський суд з прав людини (друга секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

- п. Ж.-П. КОСТА, (Ч.-Р. COSTA), *Голова*,
- п. І. КАБРАЛ БАРРЕТО (I. Cabral Barreto),
- п. В. БУТКЕВИЧ (V. Butkevych),
- пані А. МУЛАРОНІ (A. Mularoni),
- пані Е. ФУРА-САНДСТРЬОМ (E. FURA-SANDSTRÖM),
- пані Д. ЙОЧЕНЄ (D. Iocîne),
- п. Д. ПОПОВИЧ (D. Popović), *судді*,
- та пані С. Долле (S. Dølle), *Секретар секції*,

після обговорення у нарадчій кімнаті 29 листопада 2005 року виносить рішення, яке було прийнято того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу порушено проти України за заявою (№ 19603/03), поданою проти України до Суду 21 травня 2003 року громадянином України Безуглим Віталієм Пантелейовичем (далі - заявник) відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі - Конвенція).

2. Уряд України (далі — Уряд) було представлено його Уповноваженим: пані В. Лутковською, Міністерство юстиції.

3. 5 грудня 2003 року Суд вирішив направити скаргу заявника, яка стосується статті 1 Протоколу № 1, на комунікацію Уряду. Керуючись положеннями пункту 3 статті 29 Конвенції, він вирішив, що питання щодо прийнятності та суті справи мають розглядатися одночасно.

ФАКТ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився 1944 року та проживає в м. Жовті Води, Дніпропетровської області, Україна.

5. Рішенням від 17 травня 1999 року суд м. Жовті Води задовольнив позов заявника, поданий проти його наймача - державного акціонерного товариства «Електрон Газ», стосовно отримання заборгованості з заробітної плати. Суд зобов'язав останнє виплатити йому суму у розмірі 2439,34 грн.

6. Вищезазначене рішення суду було повністю виконано 26 травня 2000 року.

7. Рішенням від 9 грудня 1999 року той самий суд задовольнив новий позов заявника, поданий проти товариства «Електрон Газ», стосовно отримання заборгованості з заробітної плати, зобов'язавши останнє виплатити йому суму у розмірі 1112 грн.

8. Рішенням від 24 грудня 2002 року суд м. Жовті Води задовольнив позов заявника стосовно отримання заборгованості з заробітної плати та компенсації за затримку її виплати. Він зобов'язав товариство «Електрон Газ» виплатити йому суму у розмірі 1690,88 грн

9. Оскільки вищезазначені рішення суду залишалися невиконаними,

заявник звернувся зі скаргою до начальника державної виконавчої служби, який листом від 3 лютого 2003 року повідомив, що банківські рахунки товариства-боржника були арештовані, було встановлено, що кошти на них відсутні та що вимоги кредиторів задовольняються в порядку черговості в міру надходження коштів на рахунок згаданого товариства. Зокрема, після того, як було встановлено, що 99,96 % акцій товариства «Електрон Газ» належали державі, начальник ДВС послався на закон України № 2864-III «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна» (чинний з 26 грудня 2001 року), який забороняє реалізацію майна підприємств, 25 % або більше акцій яких належать державі.

10.29 січня 2004 року заявник отримав всю суму, присуджену йому рішенням суду від 9 грудня 1999 року.

11.17 березня 2004 року заявник отримав всю суму, присуджену йому рішенням суду від 24 грудня 2002 року.

II ВІДПОВІДНЕ ВНУТРІШНЄ ЗАКОНОДАВСТВО

12. Відповідне внутрішнє законодавство зазначено у рішенні у справі «Ромашов проти України» (*Romachov c. Ukraine*) (№ 67534/01, пп. 16-19, від 27 липня 2004 року).

ПРАВО

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

13. У зв'язку з невиконанням рішень від 9 грудня 1999 року та від 24 грудня 2002 року, винесених на користь заявника, він вважає себе жертвою порушення його права на мирне володіння майном. Він посилається на статтю 17 Конвенції, а також на статтю 1 Протоколу № 1, які передбачають таке:

Стаття 17 Конвенції

«Жодне з положень цієї Конвенції не може тлумачитись як таке, що надає будь-якій державі, групі чи особі право займатися будь-якою діяльністю або вчиняти будь-яку дію, спрямовану на скасування будь-яких прав і свобод, визнаних цією Конвенцією, або на їх обмеження в більшому обсязі, ніж це передбачено в Конвенції».

Стаття 1 Протоколу № 1

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів або для забезпечення сплати податків чи інших зборів або штрафів».

A. Щодо прийнятності скарги за статтею 17 Конвенції

14. Суд констатує, що заявник не обґрунтував цю скаргу. Відповідно, ця

частина заяви є явно необґрунтована і має бути відхилена на підставі пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції.

В. Щодо прийнятності скарг за статтею 1 Протоколу № 1

15. Уряд докоряє заявнику за невичерпанням внутрішнього засобу захисту, а саме процедури оскарження дій та бездіяльності державної виконавчої служби, яка займалася виконанням рішень, винесених на його користь. Уряд оспорує також статус жертви заявника відповідно до статті 34 Конвенції, оскільки рішення, винесені на користь заявника, були повністю виконані.

16. Заявник не погоджується з цими твердженнями Уряду.

1. Щодо невиконання рішення суду від 24 грудня 2002 року протягом тривалого часу

17. Суд вважає, що незалежно від доводів, наведених сторонами, ця частина заяви має бути відхилена з таких мотивів. Суд зазначає, що виконання рішення у цій справі тривало більше ніж рік і 2 місяці. Беручи до уваги його практику стосовно цього питання, Суд вважає, що ця тривалість не може вважатися надмірною з огляду на Конвенцію (див. *mutatis mutandis* «Денісов проти України» (*DENISOV c. Ukraine*), заява № 18512/02, ухвала від 1 лютого 2005 року; «Черніцин проти Росії» (*Chernitsyn c. Russie*), заява № 5964/02, ухвала від 8 липня 2004 року).

18. Суд нагадує з цього приводу, що недотримання строків, передбачених внутрішнім законодавством, не порушує само по собі положення Конвенції (див., наприклад, рішення у справах «Г. проти Італії» (*G. c. Italie*) від 27 лютого 1992 року, серія А, № 228-Р, с. 68, п. 17, та «Вісінгер проти Австрії» (*Wiesinger c. Autrich*) від 30 жовтня 1991 року, серія А, № 213, с. 22, п. 60). Суд зазначає також, що заявник не послався на спеціальні обставини, які б обґрунтовували необхідність термінового розгляду з боку органів державної влади (див. рішення від 20 липня 2004 року у справі «Шмалько проти України» (*Chmalko c. Ukraine*), № 60750/00, п. 44).

19. З цих підстав Суд не виявив вірогідності порушення статті 1 Протоколу № 1. Відповідно, ця частина заяви є явно необґрунтованою і має бути відхилена на підставі пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції.

2. Щодо невиконання рішення суду від 9 грудня 1999 року протягом тривалого часу

20. Суд констатує, що аргументи, схожі до тих, які подав Уряд, були відхилені у багатьох рішеннях Суду (див., наприклад, рішення у справі «Войтенко проти України» (*Voïtenko c. Ukraine*), № 18966/02, пп. 31 та 35, від 29 червня 2004 року; рішення у справі «Ромашов проти України» (*Romachov c. Ukraine*), № 67534/01, від 27 липня 2004 року, п. 27). Таким чином, Суд констатує, що попередні заперечення Уряду належить відхилити.

21. Суд констатує, що ця скарга не є явно необґрунтованою у сенсі п. 3 статті 36 Конвенції. Суд зазначає, крім того, що немає жодного іншого мотиву неприйнятності.

II. ЩОДО СТВЕРДЖУВАНОВОГО ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 1 ПРОТОКОЛУ № 1

22. У своїх зауваженнях Уряд подав аргументи, схожі на ті, які наводилися у

справах «ВойТЕНКО проти України» та «Кацюк проти України», з метою довести відсутність порушення статті 1 Протоколу № 1 (див. рішення у вищезазначеній справі «Войтенко проти України», п. 55; у справі «Кацюк проти України» (*Katsyuk v. Ukraine*), № 58928/00, п. 61, від 5 квітня 2005 року).

23. Заявник не погоджується.

24. Суд нагадує передусім, що у жодному випадку державний орган не може посылатися на відсутність ресурсів для оплати заборгованості, присудженої рішенням суду, та що тривалі затримки стосовно виконання рішення є порушенням права, гарантованого статтею 1 Протоколу № 1 (див. справу «Бурдов проти Росії» (*Bourdov v. Russie*), № 59498/00, пп. 35 та 40, СЕОН 2002-II). Отже, утримуючись майже чотири роки і один місяць від вжиття заходів, необхідних для виконання остаточного судового рішення, винесеного у справі, українські державні органи частково позбавили статтю 1 Протоколу № 1 її корисного ефекту.

25. Відповідно, мало місце порушення статті 1 Протоколу № 1.

III. ЩОДО ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. Відповідно до статті 41 Конвенції:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

27. Заявник вимагає певну суму як відшкодування матеріальної та моральної шкоди, якої він стверджувано зазнав. Що стосується її розміру, він покладається на розсуд Суду.

28. Уряд вважає, що заявник ані уточнив, ані обґрунтував свої вимоги та що можлива констатація порушення статті 1 Протоколу № 1 сама по собі буде достатньою справедливою сатисфакцією.

29. Суд визнає, що заявник повинен був зазнати деякої шкоди з цього приводу через інфляцію. Ухвалюючи рішення на засадах справедливості, як вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявнику 1760 ЄВРО як відшкодування усієї завданої йому шкоди.

B. Витрати та видатки

30. Заявник не подав жодних вимог з цього приводу.

C. Пеня

31. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки (*leiauxci'inięęicę Ia iac'Ше бе ргеітагдїnai*) Європейського центрального банку, до якої мають бути додані три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. Визнає заяву прийнятною стосовно скарг на порушення статті 1 Протоколу № 1 стосовно невиконання рішення суду від 9 грудня 1999 року протягом тривалого часу та визнає непринятною стосовно решти вимог;

2. Вирішує, що було порушення статті 1 Протоколу № 1;

3. Вирішує, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним, відповідно до положень пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити заявнику 1760 ЄВРО (тисячу сімсот шістдесят ЄВРО) для відшкодування усієї завданої шкоди, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника, конвертовані в українську гривню на день здійснення платежу;

б) на суму нараховуватиметься пеня, яка дорівнює граничній позичковій ставці (*le taux ÷gal a celui de la facilitè de prkt marginal*) Європейського центрального банку плюстри відсотки з часу, коли закінчаться вищезгадані три місяці, і до моменту повного розрахунку.

4. Відхиляє решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено французькою мовою, повідомлено письмово 20 грудня 2005 року відповідно до пунктів 2 та 3 правила 77 Регламенту.

С. ДОЛЛЕ
(S. DOLLÿ)
Секретар секції

Ж.-П. КОСТАР.
(J.-P. COSTA)
Голова секції

